

LA NOVA REGLAMENTACIÓ DELS ACCIDENTS DEL TREBALL

La tendència dels legisladors republicans a donar a tot el referent a accidents de treballs una reglamentació nova, modificant els preceptes continguts en el Codi del Treball, d'origen dictatorial, és ja ben patent en la llei de 4 de juliol de 1932, en la qual hom disposava, en el darrer dels seus articles, el 18, la publicació en el plaç de tres mesos a comptar des de la data d'aquella llei, d'un text refós de la llei d'accidents del Treball, en el que figuressin les disposicions fonamentals que constitueixen el títol I, del llibre III, del citat Codi, amb les adicions i modificacions procedents de conformitat amb les Bases que s'establien. També disposava la publicació d'un reglament en el plaç de sis mesos a comptar de la mateixa data.

Fruit de la disposició citada foren la llei de 12 d'Octubre de 1932 i el Reglament de 31 de Gener del present any. Examinem en aquest article, encara que sigui breument, el contingut del Reglament de la Llei d'accidents del Treball en la indústria, fixant-nos principalment en les innovacions que estableix en relació amb el Codi del Treball fins ara vigent.

Comprèn aquest Reglament nou capítols, a més de les disposicions final i transitories, els quals tractarem respectivament, dels accidents del treball i de la responsabilitat en matèria d'accidents, de les incapacitats i indemnitzacions, de les obligacions patronals, de la readaptació i les revisions, del segur d'accidents del treball, del fons especial de garantia, del procediment en cas d'accident, de la inspecció, reclamacions i sancions i de les exempcions.

Després de definir d'una manera molt ample el que deu entendre's per accidents del treball, per operari i per patró, estableix el reglament el principi de la responsabilitat per part del patró en tots els accidents en ocasió o per conseqüència del treball que realitzin els obrers, a menys que siguin degudes a força major aliena al treball en què es produeixin.

L'operari que experimenti un accident del treball tindrà dret a l'assistència mèdica i farmacèutica i a la indemnització que tot seguit estudiarem. En cas de mort de l'obrer, l'indemnització correspondrà als seus drethabents, i el patró tindrà d'abonar les despeses d'enterrament de la víctima.

Pels efectes de les indemnitzacions per acci-

dents del treball, les incapacitats es consideren classificades en quatre grups: a) incapacitat temporal; b) incapacitat permanent parcial per la professió habitual, c) incapacitat permanent i total per la professió habitual; d) incapacitat permanent i absoluta per tot treball.

Es considera incapacitat temporal tota lesió que estigui curada dintre del plaç d'un any, quedant l'obrer capacitat pel treball que estava realitzant al sofrir l'accident. Les altres incapacitats són així mateix definides pel Reglament, el qual enumera els casos compresos dintre cada una d'elles. En aquest punt aquesta disposició legal és més comprensiva i precisa que el Codi del Treball. Volem fer remarcar un precepte del Reglament que trobem digna de lloança; ens referim al disposat en els articles 13 i 16, segons els quals la dita enumeració d'incapacitats és sense perjudici de que s'apreciïn aquestes en relació amb l'ofici o professió de l'accidentat, al qual hom podrà, per exemple, indemnitzar d'acord amb les normes de l'incapacitat permanent i total per la professió habitual, encara que l'accident constitueixi estrictament una figura compresa dins de les incapacitats parcials, sempre que afecti a òrgans o sentits que es precisin especialment per l'exercici de un determinat ofici o professió, com una gran precisió de mans, una fina visió, etc.

Poden coexistir amb les incapacitats definides, altres de menys importància que s'evaluaran de conformitat amb el quadro insert en el mateix Reglament i que faran canviar la categoria d'aquelles quan sumin més d'un 50 %, fent-les passar a la immediata superior.

Passem tot seguit a intentar donar una síntesi dels articles referents a les indemnitzacions. La diferent reglamentació establerta per la República, en comparació a la del Codi del Treball, es fa evident al considerar que aquella parteix de la base de que les indemnitzacions degudes en cas d'accident seguit de mort o d'incapacitat permanent de la víctima, seran abonades a aquest o als seus drethabents en forma de renda. Principi general que té molt poques excepcions, d'acord amb el segon paràgraf de l'article 26. En línies generals les indemnitzacions es calculen a base del següent tant per cent: incapacitats temporals, 3/4 parts del jornal diari, des del dia en que tingué lloc l'accident, fins aquell en què